



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3284/25
5.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јанко Максимовић, адвокат из Београда, Звечанска улица број 38, против туженог Акционарско друштво за осигурање “Generali osiguranje Србија” Београд, са седиштем у Новом Београду, Улица Владимира Поповића број 8, чији је пуномоћник Нађа Самац, адвокат из Београда, Булевар Михајла Пупина број 109/6, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог против пресуде Првог основног суда у Београду П 13508/23 од 09.04.2025. године, у седници одржаној дана 05.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 13508/23 од 09.04.2025. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима из става трећег изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 13508/23 од 09.04.2025. године тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 100.644,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете плати и то за проузроковану штету на возилу износ од 328.648,41 динара, за издатак у виду награде вештаку износ од 10.000,00 динара, са законском затезном каматом на наведене износе почев од 09.04.2025. године, па до исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом другим одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на досуђене износе накнаде материјалне штете из става првог изреке пресуде плати законску затезну камату почев од 29.12.2023. године, закључно са 08.04.2025. године, на име накнаде материјалне штете у виду издатака плаћања награде адвокату за састав одштетног захтева да плати износ од 13.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 29.12.2023. године, па до исплате. Ставом трећим обавезан

је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 114.144,00 динара. Ставом четвртим одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка преко досуђеног износа од 114.144,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу из свих законом прописаних разлога, побијајући је у ставовима првом и трећем изреке. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Испитујући првостепену пресуду у побијаном делу, у смислу члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11, 49/13, 74/13, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог само делимично основана и то у односу на одлуку о трошковима парничног поступка.

У поступку пред првостепеним судом, при доношењу ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Супротно наводима из жалбе туженог, првостепени суд није учинио битну повреду поступка из тачке 12 ове законске одредбе, јер је за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге, изрека пресуде је разумљива и не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи са садржином изведених доказа.

У првостепеном поступку утврђено је да се дана 17.08.2023. године догодила саобраћајна несрећа, на тај начин што се возило осигурано код туженог “Fiat Punto”, регистарске ознаке ... испаркиривало са паркинг места и том приликом ударило у возило тужиоца “Audi A3” регистарских ознака ... Критичном приликом возило “Audi A3” је претрпело оштећења десног блатобрана, предњих десних врата, одбојне лајсне предњих десних врата, задњих десних врата, одбојне лајсне задњих десних врата, доњег поклопца задњих десних врата, задњег браника грундиран, доњег бочног зида, поклопца задње десне бочне стране, гарн. лепљ. десне бочне стране, прајмер бочних стакала, док су делови за поправку: предња десна фелна алу и задња десна фелна алу, а од осталих радова предузети су - мерење каросерије на столу за реглажу, мерење возила напред и позади (подешавање нагиба предњих и задњих точкова). Висина материјалне штете произилази из налаза и мишљења и иста је процењена као тотална штета (јер је поправка возила економски неисплатива) у износу од 328.648,41 динара.

Првостепени суд је на овако утврђено чињенично стање применио одредбе чланова 154 став 1, 178 став 1, 190, 897, 940 став 1 Закона о облигационим односима, члан 24 став 1 и члан 25 став 1 Закона о обавезном осигурању у саобраћају, када је донео побијану пресуду. На основу резултата доказног поступка, првостепени суд је на несумњив начин утврдио да је предметну саобраћајну незгоду скривио возач возила “Fiat Punto” регистарских ознаке ..., а које возило је осигурано код овде туженог. Овакав закључак суд је извео из исказа сведока ББ и тужиоца, који су у битном и сагласни у погледу околности под којима се незгода догодила, а сами су и били учесници саобраћајног удеса. На основу исказа тужиоца утврђено је да зауставне позиције на цртежу сачињеном на Европском извештају одговарају стварним позицијама након удеса, док је из исказа сведока ББ утврђено да други цртеж (описан као горњи на извештају) веродостојно осликава тренутак контакта, а доњи ситуацију након заустављања возила, а које су дали након што им је предочена скица саобраћајне

незгоде од 01.10.2023. године. Оценом исказа сведока у делу у којем је изјавио да је испаркиравао возило марке “Fiat Punto”, да се кретао уназад, искључујући се са паркинг места, те да је затим дошло до контакта са возилом марке “Audi A3”, као и то да услед непажње није приметио поменуто возило, суд је утврдио узрок незгоде, а околност да се незгода догодила потврђен је и исказом сведока ВВ, који је навео да му је ББ причао да је имао удес. Такође, за овакво утврђење суда одлучујући значај има околност да су овај сведок и тужилац сачинили Европски извештај о саобраћајној незгоди од 17.08.2023. године, у којем се ББ, као возач возила “Fiat Punto”, изјаснио да “није видео возило (тужиоца), те да прихвата одговорност”. Потпис возача возила “Fiat Punto” - ББ представља признање његове кривице за незгоду, што је у потпуности у домену његове диспозиције, чиме се успоставља основ одговорности туженог (као осигуравача од аутоодговорности) за штету проузроковану возилом које је код туженог осигурано. Управо је смисао увођења института Европског извештаја о саобраћајној незгоди у домаћем законодавству и био, према ставу првостепеног суда, да се, уколико је неки од учесника спреман да призна кривицу, отклони потреба за сложеним доказним поступком, који прате значајни трошкови, који би у одсуству таквог споразума био неопходан за утврђивање кривице учесника у саобраћајној незгоди. Првостепени суд је оценио да је вештачењем на несумњив начин утврђено да висина штете на возилу тужиоца услед предметне саобраћајне незгоде, обрачуната као тотална штета на возилу износи 328.648,41 динара, према којем налазу је тужилац и поставио тужбени захтев, са законском затезном каматом почев од 09.04.2025. године.

Приликом одлучивања првостепени суд је ценио и наводе туженог на којима темељи оспоравање налаза и мишљења судског вештака Александра Гошића од 18.08.2023. године, који је достављен уз тужбу у погледу процене висине штете на возилу тужиоца. Међутим, тужени није предлагао да се изведе доказ новим вештачењем на околност висине штете на возилу тужиоца, условљавајући овај свој доказни предлог претходним вештачењем на околност узрока настанка саобраћајне незгоде и кривице учесника. Осим што је првостепени суд оценио да је вештачење околности под којима се саобраћајна незгода догодила сувишно у ситуацији када постоји несумњиво признање кривице једног од возача, првостепени суд је посебно указао на то да би код чињенице да није вршен увиђај (са мерењем трагова) од стране надлежне службе МУП, такво вештачење само по себи би било непоуздано, јер би било засновано само на изјавама учесника, а не на детаљном извештају стручних лица МУП-а (сачињеног на основу спроведеног увиђаја). Поред наведеног, првостепени суд је оценио да је тужилац имао и нужни издатак на име награде вештака којег је ангажовао ради утврђивања висине штете на возилу у вансудском поступку, ради обештећења пред овде туженим. Наиме, првостепени суд закључује да је тужилац био дужан да сноси оправдан трошак за ангажовање вештака, ради израде налаза и мишљења, како би се обезбедили фактички услови за утврђивање висине настале материјалне штете на његовом путничком возилу. С обзиром да не постоји законом установљена обавеза трећих овлашћених лица да се првенствено и превасходно обрате осигуравачу лица које је скривило саобраћајну незгоду ради процене штете, опредељење тужиоца да самостално одабере стручно лице које ће прегледати оштећено возило и о томе сачинити предметни записник (налаз и мишљење о процени штете), независно од стручних служби туженог, не може се сматрати као његов допринос повећању настале штете. Тужиоцу, као оштећеном лицу, које има намеру да поднесе одштетни захтев туженом, не може се ускратити право да сам изврши избор обавезне и додатне

документације коју жели да приложи уз одштетни захтев друштву за осигурање у ситуацији када не постоји установљена обавеза првенственог обраћања осигуравачу, ради сачињавања записника о оштећењу возила. С обзиром да је предметни трошак настао за тужиоца поводом предметног штетног догађаја који је скривио осигураник туженог, првостепени суд је оценио да тужилац има право на накнаду трошкова за ангажовање вештака ради израде нацрта и мишљења о процени штете у висини износа који вештак потражује од тужиоца, имајући у виду да је представљао нужан трошак у поступку пред туженим. На досуђени износ накнаде материјалне штете на возилу и издатака плаћања награде вештаку, првостепени суд је тужиоцу досудио и законску затезну камату почев од дана пресуђења, као дана када је висина накнаде материјалне штете дефинитивно утврђена, сагласно одредби члана 277 ЗОО у вези са одредбом члана 3 став 1 ЗПП.

Првостепени суд је оценио да захтев тужиоца за накнаду материјалне штете у виду награде пуномоћнику из реда адвоката за састав одштетног захтева није основан, имајући у виду да није доставио доказ о томе да је одштетни захтев за покретање вансудског поступка поднео преко пуномоћника из реда адвоката, у ком делу првостепена пресуда није ожалбена.

Наведено чињенично стање је утврђено потпуно и правилно и оно произилази из доказа у списима, које је првостепени суд правилно оценио у смислу члана 8 ЗПП, правилно примењујући правило о терету доказивања из члана 228 и 231 ЗПП, сходно члану 314 став 2 ЗПП, правилно делимично усвојивши тужбени захтев тужиоца. За своју одлуку првостепени суд је дао јасне разлоге, које и овај суд, као другостепени, прихвата као правилне, те сходно овлашћењу из одредбе чл. 396 став 2 ЗПП ближе не образлаже.

Нису основани жалбени наводи туженог да у конкретном случају нису испуњена два основна кумулативна услова, а то је постојање штетног догађаја и постојање узрочне везе између употребе путничког моторног возила осигураног код туженог и оштећења на возилу тужиоца. Ово стога што је првостепени суд правилно утврдио начин на који се предметна саобраћајна незгода одиграла дана 17.08.2023. године, односно да је возило осигурано код туженог “Fiat Punto”, приликом испаркиравања са паркинг места ударило у возило тужиоца “Audi A3”, којом приликом је возило тужиоца претрпело бројна оштећења. Наиме, правилно је првостепени суд из исказа тужиоца и саслушаног сведока ББ, а који су уједно били и учесници саобраћајног удеса, утврдио начин на који се предметна саобраћајна незгода догодила. Посебно је правилно утврђено да одлучујући значај има околност да су сведок ББ и тужилац сачинили Европски извештај о саобраћајној незгоди од 17.08.2023. године, где се сведок ББ изјаснио да није видео тужиочево возило, да прихвата одговорност, те је својим потписом признао кривицу за незгоду, а што је правилно првостепени суд оценио као основ одговорности туженог, као осигуравача од аутоодговорности за штету проузроковану возилу које је код туженог осигурано.

Неосновани су жалбени наводи туженог којима се оспорава правилност првостепене пресуде засновано на тврдњи да није могао да заснује чињенично-правни закључак о чињеницама релевантним за одлучивање у овој правној ствари, без

извођења доказа вештачењем од стране вештака саобраћајне струке, које је тужени предлагао током поступка а који би се бавио оштећењима на возилу тужиоца и осигураника туженог, евидентираним на сачињеним фотографијама, и разјашњењем околности да ли су, као последица незгоде која се догодила на начин описан чињеничним основом тужбе настала управо оштећења на возилу по основу којих тужилац тражи накнаду штете. Ово стога, што је суд, правилно, примењујући правила логичког закључивања, у ситуацији када је оценом изведених доказа, саслушањем учесника у незгоди, као и траговима контакта између два возила могао да закључи да ли су или не ова оштећења могла да настану као последица незгоде, јер се ради о оштећењу бочне десне стране возила Ауди, која су управо могла настати као последица контакта са возилом којим је управљао осигураник туженог, а који се кретао на начин описан у њиховим исказима, на начин уцртан у Европском извештају и описан, такође у Европском извештају, те одлука суда није заснована искључиво на ставу осигураника туженог који се изјаснио да је крив зато што се неопрезно испаркиравао са паркинг места, већ на правилној оцени свих доказа спроведених током поступка.

Делимично је основана жалба туженог у погледу одлуке о трошковима поступка из става трећег изреке побијане пресуде, у погледу досуђеног увећаног износа трошкова парничног поступка за износ ПДВ-а, имајући у виду да пуномоћник тужиоца на рочишту одржаном дана 09.04.2025. године, на коме је главна расправа закључена, уз трошковник, није приложио доказ који указује на то да је обрачунао ПДВ на пружање услуге странци, односно да је издао авансни рачун странци. Из наведеног разлога, првостепена пресуда је у том делу преиначена применом члана 401. тачка 3. Закона о парничном поступку тако што је, применом одредби чл. 150, 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку, обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у границама постављеног захтева, према вредности са којим је успео у спору, у укупном износу од 100.644,00 динара и то на име састава тужбе узнос од 13.500,00 динара, за заступање на три одржана рочишта у износу од по 18.000,00 динара, на име судске таксе на тужбу и пресуду износ од по 16.572,00 динара, све према важећој Адвокатској тарифи у време доношења првостепене пресуде, као и Таксеној тарифи у време настанка таксене обавезе, па је одлучено као у ставу другом изреке.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер нису од утицаја на могућност другачијег пресуђења.

Са свега изложеног, на основу одредбе члана 390 ЗПП-а одлучено је као у ставу првом изреке, у ставу другом на основу члана 401 тачка 3 ЗПП, а како је тужени успео у другостепеном поступку само у незнатном делу, на основу одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153 ЗПП-а као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић